
Ticho nemá ozvěnu

„CO TO MÁ ZNAMENAT?“ Otec stál v předsíni a nic nepomohlo, že se snažila odemykat potichu a pomalu. Jen otevřela dveře, rozsvítilo se naplno a on byl přímo proti ní. „Ptám se tě, co to má znamenat, Jill! Víš, kolik je hodin? Co si vlastně myslíš? Tímto způsobem chceš odmaturovat? Je tři čtvrtě na jednu, Jillian! Tři čtvrtě na jednu, my tady šílíme strachem a naše umělkyně se někde toulá s nějakou pochybnou kapelou!“

„Táto, to neříkej...“

„... cože? Co nemám říkat? Ty jsi snad nebyla někde na nějakém třeštění s těma klukama?“

„Volala jsem, ale vy jste měli obsazeno a pak už jsem vás nechtěla budít. Rovnou jsme jeli domů.“

„A když už obsazeno nebylo, proč jsi nebrala telefon? Řekni proč?“ Jill se neodvažovala přiznat, že Teddy a Sean usnuli a ona stáhla telefon, protože byla ráda, že oba dva spí.

Otec pokračoval. „Já ti to řeknu, bylo ti jedno, že máme strach. Prostě jsi zapomněla na celý svět, hlavně na tátu s mámou, že?“

To nebylo fér. Nebyla to pravda. Vždyť proto chtěla, aby nikde nepřespávali a vrátili se domů.

Z pokoje vyšla Dorothy v županu: „Už ji nechej, ať se taky vyspí. Hlavně že je v pořádku. Pojď spát. Jill, to nám nesmíš dělat. Táta má pravdu. Máme o tebe strach.“

Jill měla tisíc chutí sebrat se a odejít. Nebylo ale kam a byl by to nesmyslný krok. Potřebovala se vyspat, i když nazítří byla sobota.

„Tak si zapamatuj jednu provzdy, že dokud bydlíš u nás, pořád platí naše domácí pravidla,“ řekl smířlivěji otec a odebral se do ložnice.

Jillian odešla do sprchy a nechávala se omývat nekonečnými proudy vody. Chtěla si utřídit myšlenky a nechat všechno špatné odtéct.

Nebyl to špatný koncert. Povedlo se to a lidem se vystoupení líbilo. Možná skutečně mají šanci. Ano, klávesy jsou nezbytné. Nejspíš syntetické. Jaké jiné. V duchu slyšela, jak by jemně a jen velmi sporadicky do určitých pasáží sedla trubka. Pochopitelně taky syntetická, odehraná z kláves. Dva takty, jen tak na ochutnání.

Voda jí blahodárně odplavila všechno kyselé a nestravitelné a příjemně ji hladila a vyvolávala znovu všech třináct skladeb.

V instrumentálce, co se tak nesmyslně a z rozpaků jmenuje *Ledový var*, by měl Berry sázet synkopy. Pěkně na druhou dobu, umpa umpa umpa. A měli by ji přejmenovat. Takový název neříká nic, jen zní pseudofilosoficky. Všechno se usadí.

Zavřela vodu, pomalu se utírala a nechtělo se jí koupelnu opustit. Byla ve svém světě.

V domě byl už klid, půl druhé v noci, když si v hřejivém froté županu sedla ve svém pokoji k laptopu. Berry mluvil o desítkách možností. Je docela sympatický a z těch tří je s ním nejrozumnější řeč. Vybavila si jeho slova na cestě zpět. Řídil, kolem ubíhala noční krajina, Teddy s Seanem usnuli a Berry povídal.

„Jill, tvůj táta by tě určitě podpořil, kdybys našla něco na internetu. Vzdělávací program.“

„Myslíš něco on-line? Já tomu moc nevěřím. Jenom chtějí peníze a nabídnou ti zpět nějaké blabla a potom možná pošlou papír, který nemá cenu.“

„To jsem nemyslel. Někam vyjet. Na nějakou universitu. To nemusí být zrovna Yale.“

„Asi by to nebylo na škodu. Ale vy byste na mě asi nečekali, co?“ smála se.

„Utekli bychom ti, Jill,“ mrkl na ni Berry šibalsky do zpětného zrcátka.

Teď si znovu připomínala jeho slova, když sledovala, jak se krok za krokem rozbaluje monitor laptopu.

Klikla na došlou poštu. Berry.

Jsi v pořádku? Myslím, že to vyšlo. Víím, že se jdeš kouknout na ty školy.
Dík. B.

Musela se usmát. Odepsala obratem:

Lidi to vzali. Projdu trochu internet, abyste měli šanci mně utéct, než se vrátím.

Klikla a s chutí vyplula do bezbřehých vod internetu. Rozbušilo se jí srdce, když viděla, kolik možností jí podává ruku.

Autodidaktické kursy pro kompozici, software, individuální programy, stáže, certifikované kursy, on-line interaktivní programy. Otvírala stránku za stránkou, ukládala si je mezi Oblíbené a kopírovala si kontakty.

„Měla jsem to udělat dávno,“ šeptala sama pro sebe, „už jsem to mohla mít.“
Ve dvě hodiny a sedm minut to našla.

V AULE BYLA ZIMA. Takový byl záměr Orátora Deí. Dívky stály ve třech řadách za sebou, na sobě právě jen dlouhé režné kamisety. Bosým chodidlům na studené dlažbě se snažily ulevovat nenápadným přenášením váhy z jedné nohy na druhou.

To Leonard, člen Orátorovy Rady, nesnášel. Něco takového hodnotil jako podvod a takové počínání bylo předmětem trestu.

„Znovu vyzývám všechny k bezvýhradné poslušnosti.“ Třebaže přímo ne-
křičel, z jeho hlasu zněla přísnost, která bránila jakémukoli odporu. „Zpěvem se očišťujete a utrpení je nutnou průvodní podmínkou.“ Po každé větě se odmlčel a ozvěna vracela jeho slova mezi vysoké stěny auly. „Kdo má v úmyslu své bolesti ustupovat a ulevovat, ten prokazuje slabost. Žádá tak o pomoc v podobě pocítění skutečné bolesti.“ Jeho slova si opět převzalo echo a pak do auly lehlo děsivé ticho. Bosé dívky nehybně stály jedna vedle druhé, bály se jakkoli přitáhnout Leonardovu pozornost. Každá z nich byla svědkem spráskání řemenem přes holá stehna zezadu, většina z nich exekuci přímo zažila.

V nastalém tichu zvedl ruce a udal rytmus. Dívky začaly zpívat táhlým sopránem bez jakéhokoli doprovodu oslavný hymnus, jeden těch, které se od sebe vlastně příliš nelišily. Všechny oslavovaly Orátora Deí a velebily bolest jako cestu ke konečnému štěstí

Laudamus te Oratio, dulcia non meruit, qui non gustavit amara...

Leonard dbal na důslednou jednotu všech přítomných dívek. Vlasy musely být staženy bez rozdílu dozadu a spleteny v pevný cop. Všechny musely stát za sebou tak, aby vytvářely zákryty. Hlas musel znít ze všech hrdel jednotně, aby sbor budil dojem jediné pěvkyně. Ve smyslu slov oslavného chorálu se učily, že sladké nezasluhuje ten, kdo neokusí nejdříve trpkosti.

Beáta stála ve třetí řadě, pořád jí ještě bylo mdlo z odpudivého zážitku z předešlého dne. Byla ráda, že nikdo neví, co se stalo. Styděla se, bylo jí trapně a bolavě z beznaděje. Bolelo ji všechno a zoufale se chtěla nějak vyčistit. Fyzicky i psychicky. Smazat ten ohavný a ponižující zážitek. Tušila, že se nedokáže snadno odpoutat z prostředí, do něhož se nikdy nechtěla dostat, o jehož existenci vlastně vůbec nevěděla. Utéct za ty zdi, daleko, daleko a běžet a utíkat a nikdy se nezastavit, probudit se z děsivého snu.

Trávila zde třetí týden. Zpívala spolu s ostatními podivnou ódu, nesmyslnou a prázdnou, hudebně zcela nezajímavou. Potřebovala dát zprávu domů. Ale jak? Kdyby tady byl táta. Aspoň Berry nebo i ten přiblblý Sean, který po ní koulel očima.

„Beáto!“ Až teď si všimla, že Leonard stojí přímo proti ní. Uvědomila se, že nezpívala. Jen otvírala ústa a myslela na všechno, co ji potkalo, kudy vedla cesta a snažila se odhadnout, co ji ještě čeká.

Všechny dívky přestaly zpívat. Věděly, co přijde. Beáta, která se vlastně Beáta nikdy nejmenovala, to jen tušila. Jelita na zadní straně stehů se nestačila zhojit, kůže ji pálila jako značkovací kov.

Leonard přešel k věšáku u dveří, sňal řemen a pokynul jí prstem, aby vystoupila a postavila se před celý sbor. Nemluvil. Přeložil řemen na půl, napsal mezi rukama a oběma přeloženými pruhy o sebe práskal.

Díval se na ni a jen čekal. Trásla se, byla bledá, zápasila s mdlobou.

Stála čelem ke zdi, zády ke sboru a zavřela oči.

„Proč jsi nezpívala?“ Ptal se tiše, ale hrozivě a výhružně. Beáta neodpovídala. Leonard naléhal, hlas zvýšil o půl tónu, to poznala přesně.

„Já jsem...“ hledala beznadějně slova, oči zavřené.

„Vyhrnout ke krku.“ Mluvil nevzrušeně a autoritativně. Kousala se do rtů, aby přemohla pláč a pomalu soukala režnou látku až k ramenům.

Vzápětí slyšela svištění někde u dvoučárkovaného ef, jak řemen krátce proletěl vzduchem. Pak jen šlehnutí jako plamenem do včerejší rány.

Ještě jednou. Znovu to dvoučárkované ef a ještě jedno žahnutí milionu žihadel.

Čekala dál na hranici bezvědomí a bylo jí jedno, kolik ran ještě dopadne. Nebyl nikdo, kdo by se jí zastal, nikdo, kdo by mu ten řemen vyrval z ruky a spráskal jeho.

Další rána už nepadla. Jill ještě chvíli čekala a pak spustila režnou látku volně po těle. Tam, kde se dotkla vzadu stehem, cítila, že trochu zvlhla, jak se dotkla kůže. Asi tam má krev.

Nohy se jí roztřáslly, nevěděla, jestli začne zvracet nebo se zhroutlí na studenou dlažbu.

Dívala se do zdi před sebou, všechno se rozplývalo v mokrou mlhu a v hlavě jí hučely zvony.

Pomalou se otočila a kráčela zpět na své místo, látka se jí lepila na stehna, ale věděla, že nesmí udělat nic jiného, než se zařadit.

Leonard v klidu pověsil strašlivý řemen na věšák, předstoupil před trojřad dívek s utaženými copy, zvedl obě ruce, aby udal rytmus a zahájil. Aulou se rozezněly soprány.

Laudamus te Oratio...